

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 254/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Súkeníkom, Stred 60/55, Považská Bystrica, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 61/2016 z 25. apríla 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 69/2015 zo 6. apríla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Súkeníkom, Stred 60/55, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 61/2016 z 25. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 69/2015 zo 6. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Sťažovateľovi bolo rozhodnutím Mesta Žilina, stavebného úradu, č.s.: 21870/2013-1711/2015-OS-DRA zo dňa 15.01.2015... nariadené odstránenie stavby, a to objektu pri vodnom diele... v kat. území [REDAKOVANÉ]... Proti rozhodnutiu Mesta Žilina podal Sťažovateľ odvolanie... Následne bolo Sťažovateľovi doručené rozhodnutie Okresného úradu Žilina... č. s.: OU-ZA- OVBP2-2015/009947-2/Pál zo dňa 31.03.2015..., ktorým... zamietol odvolanie Sťažovateľa, pričom... uviedol, že potvrdzuje rozhodnutie mesta Žilina...

... sťažovateľ... podal na Krajský súd... žalobu..., ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Žilina ako aj postupu správneho orgánu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Krajský súd... rozsudkom zo dňa 06.04.2015 pod sp. zn. 21S/69/2015... zamietol žalobu Sťažovateľa... Proti rozsudku Krajského súdu... podal sťažovateľ odvolanie... Rozsudkom NS SR bol pritom potvrdený rozsudok Krajského súdu...

Sťažovateľ má za to, že zo strany Najvyššieho súdu ako aj orgánov, ktoré rozhodovali v jeho veci predtým, a to Krajského súdu... Okresného úradu Žilina a Mesta Žilina došlo k porušeniu jeho... základných práv a ľudských práv a slobôd.

Vo vzťahu k porušeniu práva vlastníť majetok, ktoré mu vyplýva tak z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR ako aj z čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sťažovateľ uvádza, že na základe Nájomnej zmluvy zo dňa 14.07.2010, ktorú uzatvoril s prenajímateľom Urbárska obec... si prenajal pozemok č. KN-C 520/203 o výmere 100 m²... Účelom nájmu bolo osadenie dočasnej stavby na Pozemku pre uskladnenie rybárskych potrieb a rekreáciu. V súlade s Nájomnou zmluvou... sťažovateľ ako oprávnený užívateľ pozemku na tomto bezodkladne umiestnil Objekt. Sťažovateľ takmer tri roky Objekt nerušene užíval. Následne však bol zo strany Mesta Žilina ako stavebného úradu vyzvaný, že má predložiť písomnú žiadosť o dodatočné povolenie stavby, nakoľko

Mesto Žilina považuje Objekt za stavbu v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. .. V zmysle pokynov mesta Žilina sťažovateľ podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby Objektu, na základe ktorej Mesto Žilina začalo konanie o dodatočné povolenie stavby. V rámci konania o dodatočné povolenie stavby vyzvalo Mesto Žilina sťažovateľa, aby predložil viaceré doklady, čo sťažovateľ spravil a predložil mestu Žilina ním požadované doklady... Následne Mesto Žilina vykonalo obhliadku na mieste samom a vyzvalo sťažovateľa, aby predložil doklad o tom, že stavba Objektu nie je v rozpore s verejným záujmom, a za týmto účelom predložil stanovisko Mesta Žilina týkajúce sa súladu stavby Objektu s územným plánom mesta. Daný doklad však Sťažovateľ doložiť nemohol, avšak zaslal mestu Žilina svoje vyjadrenie, v ktorom sa zaoberal jednak charakterom Objektu ako stavby a tiež jeho súladom s územným plánom mesta. Podľa sťažovateľa totiž Objekt nie je stavbu v zmysle SZ a pokiaľ by ňou aj bol je v súlade s územným plánom, keďže sa jedná o objekt drobnej architektúry a slúži na rekreačné účely a športový rybolov. Napriek tomu Mesto Žilina vydalo rozhodnutie č. 21870/2013-21806/2014-OS-DRA zo dňa 25.04.2014, ktorým nariadilo Sťažovateľovi Objekt ako stavbu odstrániť. V rámci odôvodnenia tohto rozhodnutia Mesto Žilina poukazovalo na tú skutočnosť, že stavba Objektu nemá byť v súlade so záväznou časťou územného plánu mesta. Je však potrebné poukázať na to, že územný plán Mesta Žilina bol schválený Všeobecne záväzným nariadením Mesta Žilina č. 4/2012, a teda až v roku 2012, pričom Objekt Sťažovateľ na Pozemok umiestnil ešte v roku 2010... Na základe odvolania Sťažovateľa došlo k zrušeniu rozhodnutia Mesta Žilina č. 21870/2013-21806/2014-OS-DRA zo dňa 25.04.2014, a to rozhodnutím Okresného úradu Žilina, č. OU-ZA-OVBP2-2014/17167-1/Pál zo dňa 05.08.2014. Následne bolo vydané Rozhodnutie Mesta Žilina, ktorým opätovne nariadilo odstránenie stavby Objektu... voči Rozhodnutiu Mesta Žilina podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté Rozhodnutím Okresného úradu Žilina, keď tento odvolanie sťažovateľa zamietol...

...sťažovateľ... od začiatku konania rešpektoval pokyny správnych orgánov a predkladal im všetky nimi požadované doklady. Taktiež náležite bránil svoje práva, keď uvádza, že Objekt nie je stavbou v zmysle ustanovenia § 43 SZ. Tento právny názor sťažovateľ zastáva i naďalej. Sťažovateľ považuje právnu argumentáciu Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k charakteru Objektu za nesprávnu. Už v prvom vyjadrení, ktoré predložil administratívne orgánu uviedol dostatok argumentov, ktoré preukazujú, že Objekt nie je

pevným základom spojený so zemou. Pokiaľ aj správne orgány a všeobecné súdy tvrdili, že jeho umiestnenie na Pozemok si malo vyžiadať úpravu terénu v malej časti, tak im predložil dôkazy, ktoré jasne vyvrátili, že by došlo k terénnym úpravám na ňom došlo z dôvodu umiestnenia Objektu. Pokiaľ Najvyšší súd SR uvádza, že bez úpravy by sťažovateľ nemohol na Pozemok Objekt umiestniť, a teda i v prípade jeho minulej úpravy sa pri Objekte jedná o stavbu v zmysle ustanovenia § 43 SZ, tak takýto výklad nemá podľa názoru sťažovateľa oporu v danom ustanovení. Ako totiž vyplýva z citovaného ustanovenia § 43 SZ, tak:

„Stavba je stavebná konštrukcia postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu.“

Podľa názoru sťažovateľa z citovaného ustanovenia vyplýva, že definícia pojmu stavba môže byť pri alternatíve týkajúcej sa úpravy pozemku naplnená výlučne v tom prípade, ak si osadenie predmetnej stavby priamo vyžaduje úpravu podkladu. Podľa názoru sťažovateľa potreba úpravy pozemku musí byť priamo vyvolaná tou konkrétnou skutočnosťou, že na nej má dôjsť k umiestneniu stavby. Bez toho, aby existovala predmetná príčinná súvislosť, nemôže dôjsť k naplneniu hmotnoprávných podmienok pojmu stavba. Sťažovateľ sa domnieva, že k naplneniu predmetnej legálnej definície nemôže dôjsť v tom prípade, ak v minulosti bola vykonaná úprava pozemku pre odlišné účely a následne po uplynutí dlhšej doby došlo k umiestneniu veci na pozemok, a to bez toho, aby sa to vyžiadalo akékoľvek úpravy pozemku. Nesúhlasí s tým, že by došlo k obchádzaniu zákona, ak by stavebník umiestnil vec na v minulosti upravený pozemok a neohlásil by ju ako drobnú stavbu. Rozhodujúcou je totiž práve povaha konkrétnej veci, ktorá má byť na pozemok umiestnená. Sťažovateľ si myslí, že nemôže niesť zodpovednosť za konanie iného, nakoľko práva a povinnosti mu môžu vznikáť len na základe jeho právnych úkonov. Vychádza z legálnej definície právneho úkonu uvedenej v ustanovení § 34 Občianskeho zákonníka, kde základným pojmovým znakom právneho úkonu je prejav vôle. V prípade, ak sťažovateľ neprejavil žiadnym spôsobom vôľu, ktorá by smerovala k úprave Pozemku a na tento Objekt výlučne uložil na základe platného právneho titulu a tiež bez toho, aby ho pevne spojil so zemou, nemôže sa jednáť o stavbu v zmysle ustanovenia § 43 SZ.

Nakoľko Objekt nemá povahu stavby v zmysle ustanovenia § 43 SZ, tak správne orgány neboli oprávnené sťažovateľovi nariadiť jeho odstránenie. Do ich právomocí totiž

patri len rozhodovanie o stavbách a nie hnutelných veciach. Postup správnych orgánov bol v priamom rozpore s ustanovením čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, pričom ním došlo k porušeniu z čl. 20 ods. 1 Ústavy SR ako aj z čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko mu uložili povinnosť, ktorou mu zasiahli do jeho práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok bez toho, aby bol k tomu daný zákonný dôvod.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho práva vlastníť majetok v zmysle ustanovenia čl. 20 ods. 1 Ústavy SR došlo taktiež v priamej súvislosti s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v ktorom je garantované jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Ako sťažovateľ už vyššie uviedol, tak od začiatku konania rešpektoval pokyny správnych orgánov, ktoré ho vyzvali k tomu, aby podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby a pripojil k nej viaceré listiny, medzi ktorými bola aj projektová dokumentácia. Potom ako sťažovateľ predložil doklady požadované zo strany Mesta Žilina, došlo k vydaniu rozhodnutia č. 21870/2013-21806/2014-OS-DRA zo dňa 25.04.2014, ktorým mu nariadilo Objekt odstrániť. Predmetné rozhodnutie však bolo zrušené rozhodnutím Okresného úradu Žilina, č. OU-ZA-OVBP2-2014/17167-1/Pál zo dňa 05.08.2014, v ktorého odôvodnení správny orgán okrem iného uviedol:

„1/ prípade, ak by vlastník stavby v stavebným úradom určenej lehote predloženými dokladmi nepreukázal, že stavba nie je v rozpore s vyššie uvedenými verejnými záujmami, táto skutočnosť by automaticky zakladala zákonný dôvod, aby z úradnej povinnosti nariadil podľa § 88a ods. 2 a ods. 5 Stavebného zákona jej odstránenie. V takomto prípade už ďalej vlastníka nevyzýva na predloženie projektovej dokumentácie alebo na zaplatenie správneho poplatku.“

Následne Okresný úrad Žilina vo vyššie citovanom ustanovení konštatoval, že Mesto Žilina ako príslušný správny orgán týmto spôsobom nepostupovalo a predmetné hmotnoprávne ustanovenia porušilo, keď najskôr od sťažovateľa požadovalo predloženie projektovej dokumentácie. Porušenie zákonných ustanovení a nesprávny procesný postup bol napokon dôvodom zrušenia rozhodnutia Mesta Žilina č. 21870/2013-21806/2014-OS-DRA zo dňa 25.04.2014...

Napriek tomu, že sám Okresný úrad Žilina poukázal na nesprávnosť postupu Mesta Žilina, keď vyzvalo sťažovateľa na dodatočné povolenie stavby, tak v Rozhodnutí Okresného úradu Žilina ako dôkaz o tom, že Objekt má byť stavbou v zmysle ustanovenia § 43 SZ,

poukazuje na to, že sťažovateľ podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby. Takéto konanie zo strany správnych orgánov je podľa sťažovateľa v priamom rozpore s ustanovením § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb..., keďže ich úlohou je poskytovať účastníkom konania pomoc a poučenia. Sťažovateľ sa dôsledne riadil poučením Mesta Žilina ako správneho orgánu a práve na základe neho podal žiadosť o dodatočné povolenie stavby. Z tohto dôvodu považuje za nezákonné, keď Okresný úrad Žilina na jednej strane konštatuje nesprávnosť procesného postupu Mesta Žilina a ním vydané rozhodnutie zruší a na druhej strane vyhodnotí v Rozhodnutí Okresného úradu Žilina v neprospech sťažovateľa ako dôkaz, právny úkon, ku ktorému sťažovateľ pristúpil na základe nesprávneho poučenia.

Podľa názoru sťažovateľa taktiež týmto porušením zákona zo strany správnych orgánov došlo k porušeniu jeho práva vlastníť majetok garantovaného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Je pritom nepochybné, že právo vlastníť majetok, ktoré je garantované v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR je potrebné zohľadňovať pri aplikácii procesnoprávných ustanovení, ktoré upravujú vedenie konania a pokiaľ tomu tak nie je dochádza k porušeniu tohto základného práva...

... zo strany orgánov verejnej moci, ktoré v rámci konania o dodatočné povolenie stavby Objektu rozhodovali a tiež zo strany Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu SR došlo k porušeniu... práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva na pokojné užívanie majetku v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň tým dochádza tiež k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a tiež práva na spravodlivé súdne konanie vyplývajúceho z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ako už sťažovateľ vyššie uviedol, tak Objekt na Pozemok umiestnil už v roku 2010, a tento nerušene tri roky užíval. Pokiaľ bol zo strany Mesta Žilina vyzvaný, aby preukázal súlad Objektu s verejným záujmom, tak tento bol zo strany správnych orgánov posudzovaný na základe územného plánu Mesta Žilina, ktorý nadobudol platnosť až potom ako došlo k umiestneniu Objektu na Pozemok. Pritom ani správca Pozemku Urbárska obec, pozemkové spoločenstvo nesúhlasí s územným plánom Mesta Žilina... v súčasnosti už Urbárska obec... vyvíja aktivitu, ktorou sa snaží o zmenu územného plánu Mesta Žilina a z tohto dôvodu Výbor Urbárskej obce, pozemkového spoločenstva uložil jeho predsedovi,

aby do troch mesiacov pripravil návrh zmeny UP na využitie pozemkov spravovaných spoločenstvom na individuálne záujmy spoločenstva pre svojich členov a ostatných záujemcov na rekreačné využitie a požiadal mesto Žilina UP. Takýto postup zo strany správnych orgánov možno podľa názoru sťažovateľ považovať za porušenie zákazu retroaktivity...

Daná skutočnosť má podľa názoru sťažovateľa zásadný význam pri výklade Územného plánu Mesta Žilina. Sťažovateľ si myslí, že Objekt je v súlade s platným Územným plánom Mesta Žilina. Podľa územného plánu mesta Žilina a jeho funkčnej náplne v časti jeho územia označenom v Urbanistickom okrsku č. [REDAKOVANÉ] znakom [REDAKOVANÉ] majú základnú funkciu plniť jestvujúce zariadenia verejného stravovania a funkcie doplnujúce šport a rekreáciu. Objekt podľa názoru sťažovateľa základnú funkciu spĺňa, keďže jestvoval už v čase nadobudnutia platnosti územného plánu Mesta Žilina pričom je určený pre šport a rekreáciu. Sťažovateľ ho totiž od počiatku používa na uskladnenie rybárskeho náradia, ktoré používa pri športovom rybolove a aj správne orgány ho nazvali ako rekreačný objekt. Na tieto skutočnosti sťažovateľ poukazoval v rámci správneho konania ako aj konania pred všeobecnými súdmi. Správne orgány a ani všeobecné sudy sa však s argumentáciou a námietkami sťažovateľa nevysporiadali, keď neuviedli také konkrétne skutočnosti, ktoré majú oporu v územnom pláne Mesta Žilina a všeobecne záväzných právnych predpisov. Z tohto dôvodu považuje sťažovateľ aj Rozsudok NS SR v časti týkajúcej sa súladu Objektu s územným plánom Mesta Žilina za nepreskúmateľný. Podľa názoru sťažovateľa bolo povinnosťou Najvyššieho súdu SR vysporiadať sa v rámci odôvodnenia Rozsudku NS SR náležite s argumentmi uvedenými v odvolaní zo strany sťažovateľa. Keďže tomu tak nebolo, došlo podľa názoru sťažovateľa tiež k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46. ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce mu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne sudy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody, pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú sudy povinné uviesť dôvody sa môže meniť v závislosti od okolnosti prípadu, opomenutie zaoberať sa

podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaobranie sa takými argumentmi je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Sžo/61/2016 zo dňa 25.04.2018 porušené bolo.

Základné právo [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 21S/69/2015 zo dňa 06.04.2016 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Sžo/61/2016 zo dňa 25.04.2018 a rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 21S/69/2015 zo dňa 06.04.2016 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia... do 15 dni odo dňa právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím mu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný

prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o čom sťažovateľ vedel, odvolanie podal a najvyšší súd o ňom svojim rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť najvyšší súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných a iných práv rozsudkom krajského súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života

účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti Okresnému úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/009947-2/Pál z 31. marca 2015, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie mesta Žilina, ktorým bolo nariadené sťažovateľovi odstránenie stavby.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľ dôjsť

- nesprávnou právnou argumentáciou najvyššieho súdu vo vzťah ku charakteru objektu, ktorého odstránenie bolo sťažovateľovi nariadené, a s tým súvisiacim nesprávnym výkladom § 43 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, týkajúceho sa nutnosti úpravy podkladu, na ktorom je objekt umiestnený,

- tým, že rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený, pretože sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa súladu objektu s územným plánom mesta Žilina.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd odkazuje na tieto relevantné časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu:

«Krajský súd... dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, keďže rozhodnutie a postup správnych orgánov bol v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca v žalobe nepredložil také relevantné skutočnosti, ktoré by viedli k tomu, aby stavebný úrad mohol dodatočne povoliť predmetnú stavbu. Žalobca nepreukázal súlad nepovolenej stavby s cieľmi a zámermi prijatými v schválenom a platnom územnom pláne Mesta Žilina.

Námietku žalobcu, že v danom prípade nešlo o stavbu v zmysle § 43 zákona č. 50/1976 Zb., krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že z príslušnej fotodokumentácie, ktorá sa nachádza aj v znaleckom posudku je zrejmé, že predmetná stavba, respektíve jej osadenie vyžadovalo úpravu podkladu, čo nepochybne vyplýva aj z predloženého znaleckého posudku. Mal za preukázané, že v časti izby je stavba položená na upravenom teréne a v časti terasy je vzhľadom na svahovitý terén v jej prednej časti postavená na troch stĺpikoch z betónových tvárnic, na ktorých sú položené drevené trámy prebiehajúce pozdĺžne popod celou stavbou. V mieste styku drevených trávov a betónových tvárnic sú v týchto zabetónované stolárske skoby, ktoré vytvárajú pevné spojenie medzi drevenými trámami a stĺpikmi z betónových tvárnic. Stavba v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. nemusí byť len pevne spojená so zemou, a to spôsobmi uvedenými pod písmenami a/ až e/

§ 43 zákona č. 50/1976 Zb., ale je postačujúce, aby pred jej osadením došlo k úprave podkladu. V danom prípade je nepochybné, že k takejto úprave podkladu došlo, a to práve pod celou zadnou časťou objektu, v ktorej sa nachádza podľa projektovej dokumentácie izba. Došlo k vytvoreniu štrkového lôžka, do ktorého sú položené po oboch stranách a v strede drevené hranoly, na ktorých je položený predmetný objekt. Predmetný objekt nie je teda položený priamo na teréne, ale došlo k úprave podkladu. K tvrdeniu žalobcu, že k úprave terénu došlo ešte pred samotným osadením objektu, respektíve, že osadenie predmetného objektu si nevyžiadalo terénne úpravy, nakoľko tieto boli vykonané už v minulosti, súd poukázal na vyjadrenie znalca, z ktorého vyplýva, že pred osadením stavby bola potrebná úprava terénu. Správne orgány preto správne vyhodnotili predmetný rekreačný objekt ako stavbu v zmysle § 43 zákona č. 50/1976 Zb., pričom tieto vychádzali z predloženého znaleckého posudku č. 251/2014, ktorý bol vyhotovený znalcom z odboru stavebníctva [REDAKOVANÉ], ktorý predložil samotný žalobca.

Rovnako ako nedôvodné vyhodnotil tvrdenie žalobcu, že podľa územného plánu Mesta Žilina a jeho funkčnej náplne v časti územia označenom v Urbanistickom okrsku č. [REDAKOVANÉ] znakom [REDAKOVANÉ] majú základnú funkciu plniť zariadenia verejného stravovania a funkcie doplnujúce šport a rekreáciu a keďže tu dotknutý objekt slúži na uskladnenie rybárskych potrieb, ktoré používa pri športovom rybolove, je zrejmé, že funkčne rekreačný objekt predstavuje zariadenie doplnujúce šport. Krajský súd uviedol, že prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný správny orgán mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že stavbu nie je možné dodatočne povoliť vzhľadom na jej rozpor so záväznou časťou územného plánu Mesta Žilina. Žalovaný vo svojom odôvodnení rozhodnutia sa náležite a podrobne venoval posúdeniu súladu stavby s verejnými záujmami tým, že je možné poukázať na schválený územný plán - ÚPN-M Žilina č. 15/2012 z 20. februára 2012, v zmysle ktorého jeho regulatívov priestorového usporiadania a funkčného využívania územia vymedzeným Urbanistickým obvodom č. [REDAKOVANÉ], Urbanistickým okrskom č. [REDAKOVANÉ] pričom základnú funkciu územia tvoria jestvujúce zariadenia verejného stravovania a funkcie doplnujúce šport a rekreáciu, zeleň, izolačná a ekostabilizačná a prvky územného systému ekologickej stability. Doplnkovú funkciu majú vytvárať detské ihriská, pešie a cyklistické chodníky, drobná architektúra. Podľa záväznej časti ÚPN-M Mesta Žilina, v ktorých sú určené

prípustné a neprípustné funkcie v tomto vymedzenom území na plochách zelene majúcej izolačnú alebo ekostabilizačnú úlohu je prípustné zriaďovať odpočinkové plochy s drobnou architektúrou, výtvarné diela, detské ihriská a podobne, tiež zariadenia pešej a cyklistickej dopravy a technické vybavenie. Ako neprípustné sú uvedené iné ako základné doplnkové a prípustné funkcie. Podľa názoru súdu schválená územnoplánovacia dokumentácia Mesta Žilina v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. je podkladom pre dané rozhodnutie. Z § 88 písm. b/ v spojení s § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. vyplýva, že dodatočne možno povoliť len takú stavbu, ktorá nie je v rozpore s platnou územnoplánovacou dokumentáciou. Predmetná stavba sa nachádza aj v biokoridore rieky Váh, v ktorom sú stanovené regulatívy a limity, okrem iného aj neprípustnosť výstavby s výnimkou dopravnej infraštruktúry a športovorekreačnej vybavenosti. Športovorekreačná vybavenosť podľa názoru súdu nemá na mysli výstavbu individuálnych objektov - zariadení - chát, ktorá by mala slúžiť jednotlivcom na rekreačné, resp. športovorekreačné účely tak, ako to tvrdí žalobca vo svojej žalobe.

Krajský súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj poslednú námietku žalobcu týkajúcu sa tvrdenia, že žalobca preukázal súlad rekreačného objektu s verejným záujmom. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že súčasťou správneho spisu je Územný plán Mesta Žilina schválený Mestským zastupiteľstvom v Žiline uznesením č. 15/2012. Z územného plánu je zrejmé, ktoré základné, doplnkové a prípustné funkcie sú v čísle obvodu [REDAKOVANÉ], t. j. v Urbanistickom obvode č. [REDAKOVANÉ], okrsku č. [REDAKOVANÉ] povolené. Medzi takýmito funkciami nie je funkcia výstavby individuálnych rekreačných objektov. Neprípustnou funkciou sú iné ako základné, doplnkové a prípustné funkcie vyplývajúce z územného plánu, čo v danom prípade na vymedzenom území na plochách zelene majúcej izolačnú a ekostabilizačnú úlohu, iné je zriaďovanie všetkých objektov okrem odpočinkových plôch s drobnou architektúrou, výtvarné diela, detské ihriská a pod., tiež zariadenia pešej a cyklistickej dopravy a technické vybavenie. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, jeho stavba plní funkciu doplňujúcu šport a rekreáciu, keďže funkcie doplňujúce šport a rekreáciu je potrebné vnímať najmä v kontexte objektov plniacich úlohu športovísk, verejného charakteru, taktiež i rekreačných objektov, ktoré slúžia pre všetkých návštevníkov tohto biokoridoru a v žiadnom prípade nie objekt pre či už individuálnu rekreáciu, nepochybne ktorej súčasťou je i športové vyžitie fyzickej osoby, napríklad rekreačná chata. Z projektovej dokumentácie rekreačného objektu

jednoznačne vyplýva, že sa jedná o objekt pre individuálnu rekreáciu s veľkou obytnou miestnosťou a prekrytou terasou, čo je zjavne v rozpore s územným plánom ako aj s jeho časťou aktualizované biokoridory, konkrétne biokoridor Rieka Váh, kde v regulatívoch a v limitoch je uvedené, že je neprípustná výstavba s výnimkou dopravnej infraštruktúry a športovorekreačnej vybavenosti územia. Pokiaľ žalobca namietal, že súlad rekreačného objektu s územným plánom vzhľadom na jeho účel uskladnenia rybárskych potrieb nebol v oboch napadnutých rozhodnutiach riadne odôvodnený, krajský súd uviedol, že v prvostupňovom rozhodnutí je rozpor s Územným plánom Mesta Žilina konkrétnymi regulatívami ÚPN Žilina a smernej časti ÚPN-M Žilina stručne a výstižne vysvetlený, pričom žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom uviedol, a to aj prihliadnutím na tvrdený účel užívania rekreačného objektu na uskladnenie rybárskych potrieb, prečo nie je možné tento objekt subsumovať pod niektorú zo stanovených funkcií v Územnom pláne Mesta Žilina, a to ani pod športovú či rekreačnú funkciu. Konkrétne uviedol, že skutočnosť, že pôvodný stavebník alebo aj terajší vlastník je alebo môže byť športovým alebo rekreačným rybárom vykonávajúcim takúto individuálnu športovú aktivitu, ho automaticky neoprávňovala zriadiť za týmto účelom stavbu, pretože v tom prípade by potom každému, kto takéto športové a rekreačné aktivity v tomto území vykonáva, napr. bicyklovanie, beh, atď., by malo byť automaticky priznané právo zriadiť si stavbu skladu za účelom odkladania týchto športových potrieb, čo je v rozpore so samotným obsahom, cieľmi a účelom tejto časti schváleného ÚPN. Nakoľko správne konanie tvorí jeden celok, odôvodnenie tejto časti prvostupňového rozhodnutia v spojení s druhostupňovým rozhodnutím nie je nepreskúmateľné. Druhostupňový správny orgán sa výslovne zaoberal námietkou, či účel využívania objektu uvedený žalobcom (uskladnenie rybárskych potrieb) predstavuje funkciu doplnujúcu šport, a túto námietku riadne vyhodnotil...

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 v spojení s § 492 ods. 2 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne

východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním v prevažujúcom rozsahu stotožňuje a zároveň na zdôraznenie záverov, ktoré si osvojil, uvádza nasledovné:

Žalobca v prvom rade v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že Rekreačný objekt nie je stavbou podľa § 43 zákona č. 50/1976 Zb., keďže na účely § 43 zákona sa vyžaduje, aby si vykonanie terénnych úprav vyžiadalo priamo umiestnenie stavby, čo vyplýva z jeho znenia a nepostačuje, aby boli terénne úpravy vykonané v minulosti bez súvisu so stavbou a tieto boli využité pri jej osadení. Najvyšší súd poukazuje na to, že zákon č. 50/1976 Zb. v dotknutom ani inom ustanovení bližšie legálne nešpecifikuje, čo treba rozumieť pod slovným spojením „úprava podkladu“. Uvedené možno na účely zákona č. 50/1976 Zb. vyložiť tak, že sa jedná o prispôsobenie podkladu bez ohľadu na rozsah tak, aby čo najviac funkčne a technicky zodpovedal následnému umiestneniu stavby. Konkrétne môže ísť o zarovnanie, zhutnenie, vyštrkovanie podkladu, spevnenie svahov a pod. Z príslušnej fotodokumentácie vyhotovenej v súvislosti s výkonom štátneho stavebného dohľadu z 3. októbra 2014, ako aj zo Znaleckého posudku číslo 251/2014, vyhotoveného dňa 25. novembra 2014 [REDAKOVANÉ], zadávateľom ktorého bol práve žalobca, vyplýva, že sa jednalo o pozemnú stavbu, ktorej osadenie si vyžiadalo len v malej časti úpravu terénu. Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že k úprave podkladu došlo v minulosti, teda nie v súvislosti s výstavbou tohto Rekreačného objektu, nakoľko na účely posúdenia objektu ako stavby podľa § 43 zákona č. 50/1976 Zb. je rozhodujúce, že objekt bol umiestnený /osadený na takom mieste, ktoré bolo upravené. Bez takejto úpravy by stavebník nemohol objekt osadiť a musel by sám pristúpiť k úprave podkladu. Pokiaľ teda stavebník využil už v minulosti uskutočnenú úpravu podkladu, na ktorý následne umiestnil objekt, jedná sa o stavbu podľa § 43 menovaného zákona. Opačný výklad by znamenal obchádzanie zákona, nakoľko by umožňoval, aby stavebník využil pri umiestnení stavby už skôr upravený podklad a tým sa vyhol povinnosti buď stavbu ohlásiť, alebo iniciovať postup smerujúci k vydaniu stavebného povolenia, čo určite nie je účelom zákona č. 50/1976 Zb.. Rekreačný objekt je teda stavebnou konštrukciou postavenou stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu.

Žalobca ďalej poukazoval na rozpornosti v postoji žalovaného, ktorý najskôr sám v rozhodnutí z 5. augusta 2014, č. k. OU-ZA-OVBP2-2014/017167-1/Pál, poukázal na nesprávny postup zo strany Mesta Žilina ako prvostupňového správneho orgánu, ktorý

porušil zásadu uvedenú v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, keď od žalobcu požadoval predloženie projektovej dokumentácie a iných dokladov o tom, že stavba nie je v rozpore s verejným záujmom bez toho, aby bola vôbec vyriešená otázka, či sa jedná o stavbu, avšak v rozhodnutí, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, poukazuje tento práve na ohlásenie stavby zo strany žalobcu a predložení projektovú dokumentáciu ako listinné dôkazy, ktoré majú preukazovať, že rekreačný objekt je stavbou.

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že žalovaný rozhodnutím z 5. augusta 2014, č.s.: OU-ZA-OVBP2-2014/017167-1/Pál, zrušil pôvodne vydané rozhodnutie o odstránení stavby a vec vrátil prvostupňovému správny orgán na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvod zrušenia rozhodnutia spočíval v porušení § 3 ods. 2 Správneho poriadku, keď prvostupňový správny orgán nedôvodne zamietol žiadosť žalobcu o predĺženie lehoty na predloženie dokladov pre konanie o dodatočnom povolení stavby. Ďalšie dôvody spočívali v nedodržaní procesného postupu podľa § 88a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb., keď prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu na predloženie žiadosti o dodatočné povolenie stavby, pričom na predloženie uvedenej žiadosti možno účastníka konania vyzvať v prípade, ak tento účastník preukáže súlad stavby s verejným záujmom, čo však nebol prípad vzťahujúci sa na prejednávajúcu vec, ďalej v nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, keď fotodokumentácia, ktorá bola súčasťou Záznamu z výkonu štátneho stavebného dohľadu prislúchala k inej stavbe ako aj v tom, že Záznam z výkonu štátneho stavebného dohľadu neobsahoval všetky dôležité zistenia pre posúdenie konkrétneho objektu, najmä na účely § 43 zákona č. 50/1976 Zb.. Žalovaný súčasne inštruoval prvostupňový správny orgán, že k tejto otázke má vykonať ďalšie dokazovanie. Z uvedeného vyplýva, že odvolací správny orgán porušenie § 3 ods. 2 Správneho poriadku založil na tom dôvode, že prvostupňový správny orgán žalobcovi bez relevantného dôvodu zamietol žiadosť o predĺženie lehoty na predloženie dokladov pre konanie o dodatočnom povolení stavby. Následne, po zrušení veci sa opakovane dňa 3. októbra 2014 vykonal štátny stavebný dohľad a žalobca bol opätovne vyzvaný, aby preukázal, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore a verejnými záujmami, a to predložením dokladu, ktorý preukazuje súlad stavby so záväznou časťou platnej územnoplánovacej dokumentácie - Územným plánom mesta Žilina a stanoviska dotknutého orgánu - Okresný úrad Žilina, Odbor starostlivosti o životné prostredie. Prvostupňový správny orgán potom z predložených dôkazov aj vychádzal a

vydal tu preskúmané prvostupňové správne rozhodnutie z 15. januára 2015, č.s.: 21870/2013-1711/2015-OS-DRA, ktoré žalobca opätovne napadol odvolaním. Súčasť odvolania tvoril aj Znalecký posudok číslo 251/2014 vyhotovený dňa 25. novembra 2014 [REDAKOVANÉ] a z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní aj žalovaný správny orgán. Takto zistenému postupu oboch správnych orgánov nemožno vyčítať žiadne procesné pochybenie. Navyše žalobca v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie z 10. decembra 2014, č. k. OU-ZA-OVBP2-2014/019559/KRA, ktoré však s touto prejednávanou vecou nesúvisí.

Žalobca ďalej považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné, keď tento neuviedol, či účel využitia rekreačného objektu, a to uskladnenie rybárskych potrieb predstavuje doplnkovú funkciu pre šport. Dodal, že prvostupňový správny orgán na uvedené nedal žiadnu odpoveď, žalovaný síce poskytol výklad rybárstva a územného plánu Mesta Žilina, avšak opätovne neposúdil účel rekreačného objektu. K tomuto pristúpil až krajský súd, keď v odôvodnení poskytol výklad územného plánu, na čo však nebol oprávnený.

Najvyšší súd i túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Podľa názoru súdu žalovaný správny orgán sa dostatočne vysporiadal s uvedenou otázkou. Správne konštatoval, že z územného plánu je zrejmé, ktoré základné, doplnkové a prípustné funkcie sú v číslе obvodu [REDAKOVANÉ], t. j. v Urbanistickom okrsku č. [REDAKOVANÉ] povolené. Medzi takýmito funkciami nie je funkcia výstavby objektov pre individuálnu rekreáciu. Nepripustnou funkciou sú iné ako základné, doplnkové a prípustné funkcie vyplývajúce z územného plánu, pričom v danom prípade na vymedzenom území prípustnými funkciami je zriaďovanie odpočinkových plôch s drobnou architektúrou, výtvarných diel, detských ihrísk a pod., tiež zariadení pešej a cyklistickej dopravy a technického vybavenia, základnými funkciami sú jestvujúce zariadenie verejného stravovania a funkcie doplnujúce šport a rekreáciu, zeleň izolačnú a ekostabilizačnú. Doplnkovú funkciu majú len detské ihriská, pešie a cyklistické chodníky, drobná architektúra. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na pojem „rybolov“, ktorým sa rozumie výlučne činnosť spojená s odchytom rýb a nie stavebná činnosť. Správne tiež poukázal na skutočnosť, že ak niekto je či už športovým, alebo rekreačným rybárom, automaticky mu to nezakladá oprávnenie zriadiť si za týmto účelom stavbu. Správne podotkol, že ak by sa prijal záver žalobcu, že vykonávanie športovo-rekreačných aktivít

jednotlivcov v tomto území je podmienené a viazané na uskutočnenie stavby, znamenalo by to potom, že každému, kto takéto aktivity vykonáva (napríklad korčuľovanie, bicyklovanie, beh a podobne) malo automaticky prislúchať oprávnenie zriadiť si stavbu skladu za účelom odkladania športových potrieb. Uvedené však cieľom územného plánu nebolo. Žalovaný jasne, zrozumiteľne a dostatočným spôsobom uviedol, a to aj prihliadnutím na tvrdený účel užívania rekreačného objektu (uskladnenie rybárskych potrieb), prečo nie je možné tento objekt subsumovať pod niektorú zo stanovených funkcií v Územnom pláne Mesta Žilina. Nakoľko správne konanie tvorí jeden celok, najvyšší súd zastáva názor, že odôvodnenie prvostupňového správneho rozhodnutia v spojení s rozhodnutím žalovaného ako odvolacieho správneho orgánu je plne preskúmateľné.

V závere podaného odvolania žalobca upozornil tiež na tú skutočnosť, že rekreačný objekt bol na pozemok umiestnený so súhlasom vlastníka pozemku ešte predtým, ako bol schválený územný plán Mesta Žilina. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že žalobca, zaťažený dôkazným bremenom, v priebehu konania pred správnymi orgánmi túto skutočnosť nenamietal. Iba zo Záznamu z výkonu štátneho stavebného dohľadu z 3. októbra 2014 vyplýva, že stavebník (žalobca) v roku 2010 podal na stavebný úrad ohlásenie drobnej stavby (o čom žalobca nepredložil žiaden dôkaz), avšak to ho neoprávňovalo na realizáciu stavby, pokiaľ mu nebolo zo strany príslušného stavebného úradu písomne oznámené, že proti jej uskutočneniu nemá námietky.

Pokiaľ žalobca namietal, že povinnosťou správnych orgánov bolo rešpektovať vlastnícke právo, najvyšší súd zdôrazňuje, že za stavu, že samotný žalobca nerešpektoval platné právne predpisy, nebolo možné túto jeho námietku pre účely preskúmaného konania zohľadniť. Skutočnosť, že žalobca má s Urbárskou obcou uzavretú nájomnú zmluvu na dobu určitú, žalobcu neoprávňovala k vybudovaniu stavby bez stavebného povolenia.

Záverom najvyšší súd poukazuje aj na nesúhlasne stanovisko Vodohospodárskej výstavby, štátny podnik z 3. marca 2014, Číslo 361/1220/2014/ZŠ, k žiadosti žalobcu o umiestnenie rekreačného objektu v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], z ktorého vyplýva, že tento subjekt po preskúmaní žiadosti žalobcu nesúhlasil s výstavbou rekreačného objektu, nakoľko pozemok na ktorom sa rekreačný objekt nachádza je podľa evidencie katastra nehnuteľností mimo zastavaného územia obce a lokalita, ktorej súčasťou je aj predmetný pozemok, je v zmysle platného územného plánu Mesta Žilina súčasťou jestvujúcich plôch

brehovej a izolačnej zelene, ktoré nie sú určené na zástavbu. Na túto skutočnosť rovnako poukázal i Okresný úrad Žilina, Odbor starostlivosti o životné prostredie vo vyjadrení k stavbe „Rekreačný objekt“ z 18. novembra 2014, číslo: OU-ZA-OSZP2-2014/036081/Mac.»

Z citovaných častí odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa námietkami, ktoré boli predmetom odvolania podaného sťažovateľom proti rozsudku krajského súdu a ktoré sú aj obsahom sťažnosti doručenej ústavnému súdu, riadne zaoberal a vysporiadal sa s nimi. Ústavný súd sa s právnym názorom najvyššieho súdu v celom rozsahu stotožňuje.

Právny názor sťažovateľa, podľa ktorého nemôže ísť o stavbu v prípade, ak nebola potrebná úprava podkladu pod stavbou z dôvodu, že už v minulosti bola vykonaná úprava pozemku pre odlišné účely a následne došlo k umiestneniu objektu na takto upravený pozemok, považuje ústavný súd za rýdzo formalistický. Zo sťažovateľových argumentov jednoznačne vyplýva, že k úprave podkladu došlo, pričom bez tejto úpravy by nebolo možné objekt na pozemok umiestniť. Umiestnenie objektu si teda vyžadovalo úpravu podkladu a je irelevantné, či túto úpravu vykonal sťažovateľ v čase, keď objekt na pozemok umiestnil alebo jeho právny predchodca. Rozhodujúca je skutočnosť, že bez úpravy podkladu, a to bez ohľadu na to, kto a kedy úpravu podkladu vykonal, by stavba nemohla byť na pozemok umiestnená.

Ústavný súd zároveň nemôže súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný a neodôvodnený vo vzťahu súladu stavby s územným plánom mesta Žilina. Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že so sťažovateľovými námietkami v tomto smere sa najvyšší súd podrobne vysporiadal. Ústavný súd sa s dôvodmi najvyššieho súdu plne stotožňuje a považuje ich za ústavne akceptovateľné. Nad rámec považuje za potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľa, že ak bola stavba na pozemok umiestnená pred tým, ako bol prijatý územný plán mesta Žilina, nemôže byť s týmto v rozpore, je neakceptovateľná. Pri posúdení, či je stavba v súlade

s územným plánom, nie je možné vychádzať z toho, že stavba bola postavená pred prijatím územného plánu, keďže ide o stavbu postavenú bez stavebného povolenia.

Ústavný súd nie je vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Citovaný rozsudok obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietaný rozsudok nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe

vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

V závere ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti iba opakuje námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania krajským súdom a najvyšším súdom, a teda sťažnosť je iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom krajského súdu, resp. najvyššieho súdu, akým posúdil vec sťažovateľa. Sťažovateľ tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym posúdením vo vzťahu k súladu stavby s územným plánom a charakteru stavby. Ústavný súd v súvislosti s takto

koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, tak ako to zrejme očakával sťažovateľ.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základných a iných práv sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018